

Arrest

nr. 205 936 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE MEERLEER
Sylvain Van Der Guchtlaan 5
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij vraagt op 15 oktober 2009 een visum kort verblijf (type C) aan. Dit visum wordt haar op 30 oktober 2009 geweigerd.

1.2. Op 3 januari 2011 wordt de verzoekende partij, die op 1 januari 2011 het Rijk binnenkwam in het bezit van nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 3 februari 2011.

1.3. De verzoekende partij legt op 13 januari 2011 samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af te Knokke-Heist. Op dezelfde dag dient zij een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Verzoekster wordt op 16 juni 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest van 18 december 2012 met nr. 93 859 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep gericht tegen de beslissingen van 25 juli 2012.

1.7. Op 22 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 5 september 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Bij arrest van 21 mei 2015 met nummer 145 919 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de beslissingen van 5 september 2014.

1.9. Op 23 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 april 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam, voornaam: [D.F.,C.]

geboortedatum: 06.06.1968

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2014, aan betrokkene betekend op 20.10.2014.”

2. Over het voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat haar beroep uitsluitend de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van 4 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

3.1.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Op geen enkele wijze concretiseert de verzoekende partij het door haar ingeroepen privé- dan wel gezins- en familieleven. Zij geeft niet aan dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in België dan nog gezins- of familieleden had. Zij geeft zelf aan dat haar toenmalige Belgische partner reeds op 5 mei 2013 is overleden. Evenmin toont zij aan dat zij concrete en duurzame banden en contacten in België heeft ontwikkeld. Zij maakt niet aannemelijk dat zij een persoonlijk en sociaal netwerk ten opzichte van haar omgeving in België heeft, dat als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen.

Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het middel mist voorts juridische grondslag waar de verzoekende partij opwerpt dat zij *“voldoet aan artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet”*. Dit artikel is immers onbestaande. Het bijzonder algemene betoog dat zij *“voldoet aan de voorwaarden tot vestiging”* wordt verder op geen enkele wijze geconcretiseerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroep in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende wijze”.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Als motivering staat vermeldt dat de aangegeven gronden geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Dat verzoekster gedurende bijna vier jaar in België verblijft en een rechtsgeldige verblijfsvergunning heeft gekregen die haar terug werd ontnomen. Heden stellen dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten op grond van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, zijnde het niet in bezit zijn

van een geldig visum, waar zij vroeger een verblijfsvergunning had, is niet alleen onlogisch, onrechtmatig doch tevens denigrerend.

Derhalve wordt duidelijk tekortgekomen aan een exacte en formele motiveringsplicht gezien geen rekening wordt gehouden met een aantal aangegeven elementen, zoals het feit dat verzoekster in België en de Dominicaanse Republiek een relatie had met de heer [M.V.], spijtig genoeg aan een slepende ziekte overleden. Het tweede middel is gegrond."

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij op het grondgebied verblijft zonder dat zij houder is van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald van een geldig visum. Er wordt haar verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat zij naliet binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsbeslissing van 5 september 2014, haar betekend op 20 oktober 2014.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij voert aan dat *"als motivering staat vermeld dat de aangegeven gronden geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen."* Deze kritiek mist elke feitelijke grondslag, daar deze motieven niet zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij mogelijk met deze kritiek verwijst naar de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, van dezelfde datum, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter terechtzitting heeft bevestigd dat het voorwerp van de huidige vordering enkel het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen andere beslissing.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat zij *"gedurende bijna vier jaar in België verblijft en een rechtsgeldige verblijfsvergunning heeft gekregen die haar terug werd ontnomen"* en dat *"geen rekening wordt gehouden met een aantal aangegeven elementen, zoals de het feit dat verzoekster in België en de Dominicaanse Republiek een relatie had met de heer M. V., spijtig genoeg aan een slepende ziekte overleden"*, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij deze elementen heeft ingeroepen in haar aanvraag van 26 oktober 2015 om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing van 4 april 2016 waarbij de aanvraag van 26 oktober 2015 onontvankelijk wordt verklaard, wordt op deze elementen reeds ingegaan. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in deze beslissing vast dat deze elementen de verzoekende partij niet verhinderen het Schengengebied te verlaten, voor het indienen van de aanvraag via de geëigende procedure, met name bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het land van herkomst. Daar de voornoemde beslissing alsook de bestreden beslissing op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris werden genomen en deze beslissingen op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, ziet de Raad niet in waarom de motieven die werden gebruikt in de beslissing van 4 april 2016 waarbij de aanvraag van 26 oktober 2015 onontvankelijk wordt verklaard, nogmaals dienden te worden herhaald in de huidige bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft verder de mogelijkheid gehad om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid, maar heeft ervoor gekozen om enkel het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat het *"onlogisch"*, *"onrechtmatig"* en tevens *"denigrerend"* is dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum, terwijl ze vroeger een verblijfsvergunning had, wordt opgemerkt dat zij met het hanteren van deze bewoordingen nog niet aannemelijk maakt dat de voorziene motivering niet afdoende is in het

kader van de formele motiveringsplicht. Zij licht ook niet toe hoe het gegeven dat zij in het verleden een verblijfsvergunning had dan afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat bepaalde elementen ten onrechte onbesproken zijn gebleven in de motivering van de bestreden beslissing of ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het derde middel is de machtsoverschrijding gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een relatie heeft gehad met een Belgische onderdaan ([M.V.]), die op 5 mei 2013 is overleden. Op grond van een samenlevingscontract heeft verzoekster een verblijfsvergunning gekregen, die haar nadien werd ontnomen om reden dat de heer [V.] naar de Dominicaanse Republiek was teruggekeerd op daar trachten te herstellen. Er is evenwel nooit een einde gekomen aan het principe van het samenwonen. Bij de terugkeer van de heer [V.] naar België, waar hij een paar maanden later is gestorven, is de effectieve samenleving hernomen. Door geen rekening te houden met deze elementen, gaat de beslissingnemende overheid over tot machtsoverschrijding. Het derde middel is gegrond.”

2.3.2. De verzoekende partij geeft opnieuw aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het feit dat zij een relatie had met een Belgische onderdaan die in 2013 is overleden en dat haar verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging werd afgenomen. Zij benadrukt dat er, tijdens het leven van haar toenmalige echtgenoot, nooit een einde is gekomen aan *“het principe van het samenwonen”*. De verzoekende partij geeft met dit laatste betoog in wezen aan dat zij zich nooit heeft kunnen verzoenen met de beslissing van 25 juli 2012 waarbij haar eerdere verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging werd beëindigd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn thans echter definitief voorhanden in het rechtsverkeer. De Raad verwierp het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Kritiek hierop is dan ook niet langer dienstig. Er wordt, met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel, verder herhaald dat het bestuur in zijn beslissing van 4 april 2016 reeds oordeelde dat het eerdere, intussen beëindigde, verblijfsrecht van de verzoekende partij en haar vroegere relatie met een intussen overleden Belgische man, haar op zich niet verhinderen het Schengengrondgebied te verlaten. Zij kan dus niet dienstig voorhouden dat het bestuur met deze elementen, bij het nemen van de bestreden beslissing, op geen enkele wijze rekening heeft gehouden. De verzoekende partij blijft bovendien volledig in gebreke toe te lichten waarom deze elementen dan actueel nog relevant zijn of op welke wijze deze een andere beslissingname konden rechtvaardigen. In deze zin blijkt niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet haar middel als volgt uiteen:

“Het vierde middel is gesteund op artikel 48.4 § 2 van de wet van 15 december 1980 namelijk het bestaan zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade. Dat verzoekster uit de Dominicaanse Republiek is vertrokken om reden dat zij een relatie had (tot zijn overlijden) met de heer [M.V.]. Dat de situatie van verzoekster niet van aard is dat zij naar het land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980.”

2.4.2. Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Op geen enkel ogenblik diende de verzoekende partij echter een verzoek om internationale bescherming in. Huidig beroep is geen beroep waarin de Raad, overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, optreedt als rechter in volle rechtsmacht tegen een beslissing van

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. In casu ligt een beslissing voor genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, in het kader waarvan de Raad overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. In het kader van een annulatieberoep spreekt de Raad zich niet uit over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij blijft trouwens volledig in gebreke om concrete elementen naar voor te brengen die zelfs maar kunnen wijzen op een reëel en ernstig risico zoals bedoeld in dit wetsartikel.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS